

ser sig, at man ikke kan få børn. De har håbet det, og de planlægger det osv., osv.

Men når to kvinder gifter sig med hinanden, og to mænd gør det, så ved de på forhånd, at de ikke kan få børn sammen, uanset hvilke love vi vedtager herinde. Vi har så besluttet, at i lovgivningen skal det være sådan, som § 3 nu er, og den står jeg ved.

Fru Lise Hækkerup nævner de her tre fremtrædende, gæve socialdemokrater, som fik § 3 indføjet i loven om kunstig befrugtning, og jeg har ikke hørt disse medlemmer beklage, at de har været med til at få den ændring ind i loven, og jeg har stor respekt for dem, så det var bestemt ikke for at hænge dem ud, men tværtimod for at rose dem.

Så var der det her med, om børn ikke har krav på kærlighed først og fremmest. Jo, og der mener jeg så, vil jeg gerne sige til fru Lise Hækkerup, at en homoseksuel mand sikkert kan være en lige så kærlig far som en heteroseksuel mand, men han kan ikke være en mor. Han kan være en lige så god far som en heteroseksuel mand, men han kan ikke være en mor. Og en lesbisk kvinde kan være en lige så kærlig mor som en heteroseksuel kvinde, men hun kan altså ikke være en far. Og det er dér, det skiller.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil meget gerne på SF's vegne i hvert fald takke for, at Kristeligt Folkeparti ikke har tænkt sig at komme med forslag om, at det skal være forbudt at have andre partnere end dem, man nu lever sammen med. Så har vi i hvert fald fået den beroligelse og fået det på plads.

Nu siger fru Tove Videbæk, at når en mand og en kvinde bor sammen eller gifter sig, så ligger der en eller anden naturlighed i det, og at det så også betyder, at de vil have nogle børn. Det er jeg nu ikke sikker på. Jeg kender masser af par, som er sammen og ikke nødvendigvis ønsker at få børn, eller de siger faktisk ligefrem, at de ikke skal have børn og bruger derfor en eller anden slags prævention.

Så jeg synes ikke, man kan sige, at i det ene forhold kommer det som et chok, og i det andet forhold kommer det ikke som et chok. Der er da også mange homoseksuelle, der går ind i et parforhold og egentlig ikke har gjort sig forestillinger om, at der nødvendigvis ville komme et ønske om, at de skulle have et barn sammen, men det er noget, der kommer, når forholdet udvikler sig, ligesom det gør i mange andre forhold.

Så jeg vil spørge, om ikke fru Tove Videbæk kan se, at man i et forhold ikke nødvendigvis fra start har et ønske om, at det skal frembringe et barn, men at det er noget, der kan komme – eller ikke komme – senere hen.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det giver jo sig selv, at en mor ikke kan være en far og en far ikke kan være en mor. Det gælder jo også for heteroseksuelle, og det vil sige, at den argumentation kunne man også gøre gældende for den fjerdedel af alle danske børn, som vokser op uden enten en mor eller en far. Den forælder, der er tilbage, kan jo ikke spille begge roller. Ikke desto mindre tillader vi det i det nuværende samfund.

Det, jeg skal spørge fru Tove Videbæk om, er: Vil Kristeligt Folkeparti gå så langt ud ad den linje, ud ad den holdning, at man f.eks. vil lave tiltag imod skilsmisse? Det ville vel være den logiske konsekvens, hvis man mener, det er så væsentligt for barnets tarv at have både en mor og en far.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Kamal Qureshi nævner nogle par, som ikke ønsker at få børn. Jamen hvad er så problemet? Så har de jo i hvert fald ikke brug for kunstig befrugtning.

Så var det den her sag med ligeberettigelse igen. Altså den her sag med kunstig befrugtning og homoseksuelle par ser jeg på den måde, at det er en kamp om voksnes ligeberettigelse, det er en kamp om voksnes rettigheder, det er nogle voksne, der mener, de har krav på noget, som alle andre har, selv om de ikke naturligt har mulighed for det. Det er altså noget med, at man vil. Jeg ser det her som en rettighedskamp meget mere, end at det har noget med børn at gøre; jeg ser børnene som noget sekundært. Det er sådan, jeg ser på det.

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil siger, at en fjerdedel af alle danske børn vokser op i et hjem, hvor der kun er én forælder. Ja, det gør de, og det skal vi som samfund jo ikke blande os i, men dér, hvor vi vil blande os, er, hvor vi siger, at når vi som samfund stiller en mulighed til rådighed – altså muligheden for kunstig befrugtning – så har vi også pligt til som samfund at sætte nogle rammer op omkring et sådant tilbud, så det bliver det bedste udgangspunkt, den bedste op-